

Η ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Πάντοτε πρὶν γράψω σκέπτομαι ἂν εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της—ἡ κεφαλὴ μου. Ἐξαιρετικῶς ὁμῶς, προκειμένου περὶ τῆς Ἀγορᾶς τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας Κυριῶν, καὶ θελήσας νὰ γράψω κατὰ τι, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς μου ἠρώτησα ἂν ἦναι καλὰ ἡ τσέπη μου. Διὰ τὴν ἀπάντησιν δὲ, μοῦ ἐξήντησεν ὅλην τὴν Παθολογίαν τοῦ Οὐφελάνδου.

Ἐγὼ ὅστις ἔχω τόσην φιλοδοξίαν νὰ προσφέρω εἰς τὸ δημόσιόν μου τὰς εὐφυστέρους γραφίδας, πρώτην φορὰν σήμερον ἐπεθύμησα νὰ ἔχω συνεργάτην μου τὸν λόγιον νέον Μενέλαον Νεγρεπόντην.

Θὰ τῷ ἔλεγα : Ἄρον τὸ ταμεῖόν σου καὶ πήγαινε νὰ μοῦ γράψῃς διὰ τὴν ἀγοράν.

Ἐν ἐλλείψει ὁμῶς τῆς σφριγώσης, ὡς αἱ παρειαὶ τοῦ κυρίου της, τσέπης τοῦ κ. Νεγροπόντη, παρέλαβον τὴν νοσοῦσαν ἰδικήν μου μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ διὰ τῆς ἀγορᾶς περίπατος ἐν μέσῳ τῶσφ ὀρεκτικῶν πραγμάτων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἴσως θὰ τὴν ὠφέλει πως.

Εἰς τὸ τέλος τῶν σημειώσεων αὐτῶν θὰ ἰδῇτε πῶς τὴν ὠφέλησε τὴν ὑστερικὴν μου τσέπην ὁ περίπατος αὐτὸς καὶ πῶς ἐνθυμήθη ἐν ῥωμαντικοτραγικὸν ἐπεισόδιον τοῦ ὁποίου ἐγενόμην μάρτυς ἐν τινὶ μέχρι Μαρουσίου ἐκδρομῇ μου.

περικυκλωμένους ὑπὸ πλήθους φωνασκούντων ἐθελοντῶν:

— Ἀρχηγέ, καταλύματα, ποῦ θὰ κοιμηθούμε ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ ποῦ μᾶς ἔφερες ;

— Ἀρχηγέ, μᾶς πῆρες ὅλους στὸν λαιμό σου, θὰ ξεπαγιαίωμε.

— Ἀρχηγέ, θὰ τὸ βάλωμε γιὰ τὴν Ἀθῆνα καὶ δὲν μᾶς ξαναμαζεύεις πιά.

Ἐπὶ τέλους ὠμίλησε καὶ ὁ πνιγόμενος ἀρχηγός :

— Τί νὰ σᾶς κάμω, παλληκάρια μου; Ἐδῶ διετάχθη νὰ σᾶς φέρω, ἐδῶ σᾶς ἔφερα. Ψάξτε, ἐδῶ πέριξ εἶνε τόσαις καλύβαις πηγαίνετε, βρῆτέ ταις, σπάσετε τῆς πόρτες, μπῆτε μέσα, οἰκονομηθῆτε ὅπως μπορέσετε ἀπόψε νὰ τελειώναι τὸ παστόψαρο.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Πάντες διεσπάρημεν εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἄγραν καλυβῶν, ὧν τὰς θύρας μετὰ τῶν παραστατῶν ἀνασπᾶσαντες ἐν αὐταῖς ἐγκαθιδρύθημεν, παραδοθέντες εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφύπνισθην ὑπὸ κραυγῆς τινος :

— Βρὲ, ποῖος εἶνε ἐδῶ; ποῖος μοῦ πῆρε τὰ λεπτὰ ἀπὸ τῆς τσέπης;

Κι' ἄλλος εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πρώτου συνεπικραύαζε γοερῶς μετ' ἀπέλπιστος φωνῆς.

— Τὴν κάππα μου, μωρὲ σκυλιὰ ποῖος μοῦ σούφρωσε τὴν κάππα, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ξεπαγιαίωω ἀπὸ τὸ κρύο;

Σιγῇ: οὐδεὶς, ἀπαντᾷ, οὐδεὶς ὁμιλεῖ. Πάντες ρέγ-

Γνωρίζετε τὴν αἴθουσαν τοῦ Νηπιαγωγείου τοῦ Ἀρσακείου, ὅθεν τὸ μὲν πρῶτ' ἐξέρχεται ἀρμονία ναοῦ καθολικοῦ ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν προσερχομένων νηπίων, τὸ δ' ἐσπέρας καὶ τὴν μεσημβρίαν αἱ γλυκεῖαι φωναὶ τῶν μικρῶν ἀποτελούντων ὅχι πλέον τετραφωνίαν, ἀλλ' ἑκατονφωνίαν ὁμοιάζουν τόσον πολὺ πρὸς τὰ κελαδήματα πολλῶν πτηνῶν, ἐν συνδένδρῳ κήπῳ, ὡς φερ' εἰπεῖν ὁ ἀπέναντι κήπος τῆς οἰκίας Παπαρρηγοπούλου;

Ἐκεῖ ἐνεκατέστη ἡ ἀγορὰ, χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ κ. Σούτσου καὶ μεθ' ὅλην τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Χόρς ὅτι ἡ στέγη της δέον νὰ κατεδαφισθῇ.

Ἐχρησίμευσαν ἐκεῖ ὡς ὑποστηρίγματα τῆς στέγης τόσαι Καρυατίδες, ὥστε κτλ.

Κυρίαι μου τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας, ἡδίκησατε τοὺς πτωχοὺς σας!

Τὸ παζάρι σας θὰ ἔκαμνε διπλάσιαις δουλειαῖς, ἂν εἰς τὸν πρόδομον δὲν ἐτοποθετεῖτε σωρεῖαν κλωστομυστάκων, οἵτινες ἔκαμνον τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι κάμνει ὁ μαγνήτης.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἦσαν καὶ μεσόκοποι.

Μεταξὺ δύο χρυσῶν παρενθέσεων, ὡς τὰ πρῶτα τέταρτα τῆς σελήνης τῆς πρώτης ἐσπέρας σᾶς λέγω ὅτι ἂν ἤμην Νέρων θ' ἀπεκεφάλιζον ὅλους τοὺς μεσοκόπους καὶ τὰς μεσοκόπους, ἀρχίζων ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου κεφαλῆς καὶ ἀπαλλαττόμενος οὕτω τῆς αἱματοχυσίας.

— Τί λέει ;

— Ἡ Ἐφημερίς πέντε φράγκα.

χουσιν ἐν νηδύμῳ.

Τὴν πρωίαν εἵμεθα στὸ πόδι, περιττὸν δὲ νὰ περιγράψω ὅπόσοι ὅπόσα καὶ ὅποια ἔχασαν ὑπὸ λαθροχειρῶν συνεταίρων γυμνωθέντες.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν κατῆλθεν ὁ ἀρχηγός συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ ἐλθετοῦ τινος φιλέλληνας ἀξιωματικοῦ, ἐθελοντοῦ καὶ τούτου, ὅστις ἔμελλε νὰ ᾖ ὁ γενικός μας προγυμναστής τῆς πολεμικῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μᾶς διενεμήθησαν ὅπλα καὶ φυσίγγια ἔνσφαιρα. καὶ ἠρξάμεθα τῶν γυμνασίων.

Εἰς μίαν ὥραν ἐμάθαμεν τὸ ἐν δύο, εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ γεμίστε καὶ εἰς ἐν τέταρτον τὸ ἀκροβολίζεσθαι. Εἴτα ἀνεπαύθημεν, τάξαντος φρουροῦ τοῦ ἀρχηγοῦ μας μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, λόγῳ μὲν ὅπως ἀπείργωσι τοὺς γεωργοὺς καὶ ἄλλους νὰ πλησιάζωσι, κυρίως δὲ ὅπως μὴ τις δραπετεύσῃ, διότι τὴν νύκτα οὐκ ὀλίγον τὸ σῶμα ἐμειώθη.

Πρέπει νὰ σημειώσω καὶ τοῦτο. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀκροβολιστικῶν γυμνασίων, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῶν καλυβῶν κατετρυπήθησαν, τὰ δένδρα κατεπυροβολήθησαν καὶ οἱ ἀμπελῶνες ἀσπλάγχχνως ἐκλαδεύθησαν ὑπὸ ἀγρίων σπαθιστῶν, δοκιμαζόντων ἐπ' αὐτῶν, πῶς θὰ κόπτωσιν τούρκων κεφαλὰς.

Ἐνῶ εἰς ταῦτα κατεγινόμεθα, αἶφνης οἱ πρόσκοποι φρουροὶ ἐφάνησαν τρέχοντες πρὸς τὸ στρατόπεδον καὶ λαχανιασμένοι φωνοῦντες:

— Ἀπὸ πότε ἔγινε Μάρτυς Αἰκατερίνη ἡ Ἐφημε-
ρίς, πράξεις πέντε, φράγκα πέντε;
— Ἀπὸ τότε ποῦ εἶναι γιὰ τοὺς πτωχοὺς . . .
— Τῷ πνεύματι.

Καὶ ποῖος μὲ συνώδευε παρακαλῶ εἰς τὴν ἐπίσκεψίν
μου ἐν τῇ Ἀγορᾷ;

Ὁ ἑκατομμυριούχος . . . Σουρῆς.

Ἄμα εἰσῆλθε καὶ ἐπολιορκήθη ἀπὸ δύο Κυρίας, αἵτι-
τινες ἐπώλουν τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ πέντε φράγκων, ἀφί-
νει ἐν ἑκατομμύριον καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐκ μετριο-
φροσύνης μήπως τὸν ἰδοῦν καὶ ὅττι τὴν ἐπαύριον τὸ ὄνομα
του εἰς τὸν τύπον κάτωθεν στίχων.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μόνος.

Ἐπρεπε νὰ κηρύξω ἐπιστρατεῖαν εἰς τὴν μυωπίαν μου
διὰ νὰ ὀδῶ καὶ νὰ γράψω.

Ἄλλ' ἑκαστον βλέμμα ἐκόστιζε τὸ ὀλιγώτερον ἐν πεν-
τόφραγκον.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν βλέμμα ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐν στοιχεῖον
ἐκάστης λέξεως, ἂν ἤθελε νὰ γράψω μίαν σελίδα τοῦ
Μὴ χίνεσαι, ἔπρεπε νὰ πληρώσω—ἐκάστης σελίδος
περιεχούσης 5,280 γράμματα — **26,000** φρ.

Θὰ ἡναγκαζόμην νὰ ὑπογράψω ἐπιταγὴν:

— Καὶ δι' ἐμὲ πληρώσατε, κύριε Νεγρεπόντη.

Ὁ ὁποῖος θὰ ἔτρεχεν εἰς τὸν κ. Χαλκιόπουλον νὰ
τοῦ πῇ νὰ γράψῃ ὅτι ἐζήτησα νὰ τοῦ πάρω 24,000 φρ.
διὰ νὰ μὴ γράψω περὶ τῆς ἀγορᾶς.

— Μίαν ἀθάναν, κύριε, 10 φράγκα.

— Δὲν καπνίζω, παρακαλῶ.

— Εἰς τὸν μπουφέ μας, κύριε.

— ὦ! εἶμαι τόσῳ χορτάτος.

— Macassar Oil', δέκα φράγκα!

— ὦ! εἶμαι ἐστερημένος ὁσπρήσεως.

Τὸ πρᾶγμα ἐπῆγαινε περίφημα, ὅταν.... δύο μαῦροι
ὀφθαλμοί.... μὲ ἀγκυροβολοῦν.

— Κἄτι τι ἀπὸ μᾶς;

— Εἰσθε πολὺ ἀκριβῆ, κυρία μου.

— Ἀπ' ἐναντίας θὰ μ' εὗρητε πολὺ συγκαταβατικὴν.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡσθάνθη ἡ τσέπη μου συγχοπὴν.

— Un mouchoir?

— Cinc francs!

Παντοῦ μὲ κατεδίωκεν ἡ τιμὴ αὐτῆς τῆς ἀτίμου
— συγγνώμην, ἰππότα Δὲ Κῆστρε— Μάρτυρος Αἰκατερίνης.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐν τῇ εἰσόδῳ τὴν
Ἐφημερίδα ἐπώλουν δύο παιγνιδιάρικοι ὀφθαλμοί, τὸν
δὲ προσφιλεῖ Ἀννινὸν ἡ ἀρρένωπὴ καλλονὴ τῶν Χαφτείων.

Ἠγόρασα καὶ τὴν μὲν καὶ τὸν δὲ, ἐπιθυμήσας πρώτην
φορὰν νὰ ἦμαι μάγκας, διὰ νὰ συμπαίξω ὀλίγον μὲ τὰς
ὠραίας μου συντεχνίτιδας.

Τὰς μεγάλας πωλητρίδας οὔτε τὰς ἐπλησίασα . . . Ἡ
χαριεστάτη Κυρία Παπαρρήγοπούλου διεχειρίζετο ἡδονή-

— Στὰ ὅπλα!

— Συγκέντρωσις!

Ἐν τάχει εἰς τὰς φωνὰς παρετάχθημεν ἐν ἐνὶ σώματι
πλὴν τῶν κρυβέντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ἐγὼ πρῶτος.

— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐρωτᾷ τὸ στρατόπεδον, — ἃς
ὀνομάσωμεν οὕτω τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ
τὸ περιεκτικώτερον.

— Μᾶς προδῶσαν! Κατεστράφημεν! ἀπαντῶσιν οἱ
φρουροί, ἔρχονται ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας μαζὺ μὲ τὸν
πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας. Ἐρχονται νὰ μᾶς κατασκοπεύ-
σουν καὶ γράψουν νὰ μᾶς συλλάβουν τὰ τούρκικα στὸ
ταξεῖδι!

— Μωρὲ καὶ τοὺς φυλάττε ἀκόμῃ; Φωτιά! Βαρεῖτέ
τούς. Πῦρ στοὺς προδότας.

Βοή καὶ ἀλαλαγμοὺς ἐξεγέρθη τότε, καθότι ἄλλοι ἤ-
θελον νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν πρεσβευτῶν, ἄλλοι δὲ
ἀπέτρεπον αὐτοὺς, διὰ τὰ μέλλοντα κακά.

Ἐν τούτοις ἐθεάθησαν οἱ κύριοι πρεσβευταί, οἵτινες
πράγματι ἤρχοντο διὰ νὰ μᾶς γουστάρουν, ὡς φαίνεται,
οὐ μόνον στρέφοντες νῶτα, ἀλλὰ καὶ κἄπως τροχάδην
βαίνοντες, ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν, ὅτι ὀπισθέν των δὲν ἔ-
λειψαν νὰ κροτήσουν καὶ τινα λιανοτούφεκα.

Διπλῇ ὥρᾳ παρήλθεν, ὅτε πλέον ὁ ἥλιος ἔδυεν, καὶ
ἐπεφάνη ὁ ἀρχηγὸς ἐφ' ἀμάξης ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνομένης,
μόλις δὲ καταφθὰς, ἐπήδησε καὶ ἀσθμαίνων ἐτραύλισε:

— Τί μοῦ κάματε! τί μοῦ κάματε! Μὲ καταστρέ-

ψατε, μοῦ χαλάσατε ὅλα τὰ σχέδια τὰ πολεμικά! Καὶ
τί σχέδια! Θὰ πέραμε τὸν Βῶλο σὲ μιὰ βραδυά. Ἄχ!
ἄχ! Γρήγορα, τὰ ὅπλα σας στὸν ὦμο καὶ ἀπὸ τὸν ἐλαιῶ-
να, κρυφὰ κρυφὰ στῆς Κουκουδάουνες, κ' ἀπεκεῖ στὸ
Τατόϊ κ' ἀπ' ἐκεῖ, ξέρω κ' ἐγώ; Κάτω, πέρα, κάτω
στὴ θάλασσα στὸ Κακοσάλεσι. Γρήγορα! Ἐπῆγαν
στοῦ πρωθυπουργοῦ οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Τουρ-
κίας καὶ ἔσχισαν τὰ ρούχα των. Μᾶς εἶπαν ληστὰς, κα-
κούργους, δολοφόνους. Ἐχάλασε τὸν κόσμον ὁ Κουμουν-
δοῦρος, νὰ φύγωμε, τώρα, ἀμέσως, νὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὴν
Ἀττική. Ἄχ! ἄχ! Βῶλε, πῶς μοῦ ἔφυγες! Κρῖμα στὸν
κρότο ποῦ ἤθελε γίνῃ στὴν Εὐρώπῃ. Πάει καὶ ἡ Λάρισα,
πάει καὶ ἡ Θεσσαλία, πάει καὶ ὁ Ὀλύμπος, ἡ Θεσ-
σαλονίκη, οὐλα πᾶν, ἀπὸ τὸ κεφάλι σας!

Ἡρῶσαντο τότε αἱ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν.
— Σὺ φώναζες στὰ ὅπλα! — Σὺ τᾶκκες ὅλα! — Σὺ φταί-
εις! — Σὺ πυροβόλησες πρῶτος! — Τράβατα τώρα ποῦ θέ-
λαμε νὰ φύγωμε μὲ τὸ βαπόρι μιὰ χαρά. — Ἐσποδάρια-
σμα ποῦ θὰ τραβήξωμε! — Νὰ θεέ! Μὰ παντοῦ μὲ κατα-
τρέχεις; Ποῦ νὰ βастάξω τόσο δρόμο. — Μαχμουραριὸ
τοῦ διαβόλου, ἔτσι μωρὲ, πυροβολοῦν τοὺς πρέσβεις; —
Ἔτσι μούρχεται νὰ σοῦ κοπανήσω μιὰ, τούρκο! μᾶς πῆ-
ρες ὅλους στὸ λαιμό σου. — Τράβα, ποῦ θὰ μοῦ κάμης τὸ
παλληκάρι! — Εἴρεις τί πρᾶγμα εἶμαι γ' ὧ; — Μὲ γνωρί-
ζεις ἐμένα; — Σοῦ ἀνάρτω μιὰ, ποῦ δὲν προφάνεις νὰ
πῆς κίχ! — Ὡρα ὥρα σὲ στέλνω στὰ θυμαράκια χωρὶς

κὴν φραγκοπαγίδα· εἶδος τόμπολας, ἀγρευούσης φράγκα καὶ παρεχούσης . . . χαλβάδες.

Πρὸς τὴν *μελέντζα* ἀνθοπώλιδα τῆς ἀγορᾶς ἐννοοῦσα αὐθορμήτως νὰ καθυποβάλῃ ἀντὶ ὀλίγων μενεξέδων τὰ δύο φράγκα μου.

Τὴν ἠρώτησα ἂν ἔχουν τὰ ἄνθη τῆς διατίμησιν, μοι εἶπεν ὅχι, ἦτο λοιπὸν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ, ἐνῶ εἶχε τὸ μονοπώλιον καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ παρθενικοῦ τῆς ἀρώματος.

Ὅταν ἐξῆλθον τῆς ἀγορᾶς ἐνθυμήθην τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσῆλθον, τὸν περίπατον ἐννοῶ τῆς τσέπης μου, τὴν ἐρωτῶ ἂν εἶναι καλλίτερα, δὲν μὲ ἀπαντᾷ τὴν ξαναρωτῶ, τίποτε. Ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἐκπνεύσει.

Καὶ ἐνθυμήθην τὸ ἐπεισόδιον τῆς πεζῆς εἰς Μαρούσι ἐκδρομῆς μου, ὅτε καθ' ὁδὸν εἶχα συναντήσῃ δύο ἀμαξᾶς κατευθυνομένας εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, ἀργότερα δὲ ὅταν εἶχα φθάσῃ ἐμαθὰ ὅτι ἐπὶ μιᾷ τῶν ἀμαξῶν ἐφέρετο μία ἀσθενὴς τὴν ὁποίαν ἐπήγαιναν εἰς Μαρούσι διὰ νὰ ἀναρρώσῃ, αὐτὴ ὅμως ἐνόμισε καθήκον τῆς ἀμαξήτης τὴν φλιάν τῆς οἰκίας ὅπου τὴν ὠδήγησαν νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς πάσης περαιτέρω φροντίδος καὶ δαπάνης, πλὴν τῶν τῆς κηδείας.

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ σήμερον.

Ἀντὶ τοῦ Κονιορτοῦ τῶν Πατησίων καὶ τοῦ Τροβατόρε τῶν Πλατειῶν, πηγαίνετε οἱ δυνάμενοι καὶ αἱ δυνάμεναι ἐκεῖ. Θὰ ἐξέλθῃτε μὲ ἐλαφρὸν βαλάντιον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνειδήσιν, ὅτι διήλθετε τὴν Κυριακὴν σας εὐεργετοῦντες.

Χρῖσπαχράπας.

παππά!—Γιὰ κάνε τὸν σταυρό σου!—Νὰ λοιπὸν κ....—
Νὰ καὶ σὺ!

Καὶ οἱ φιλονεικοῦντες ἔρχονται εἰς χεῖρας. Τρέχουν ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν, ὑβρίζονται καὶ οὗτοι, ὁ δὲ καυγὰς λαμβάνει διαστάσεις. Τέλος παρεμβάντων τῶν καπετανέων, ἀρχηγῶν τε καὶ παραυποκαπετανέων, ἐπέρχεται ἡ τάξις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ μουρμουραὶς ἐξηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην.

Εἰς μὲ σπασμένη τὴν μύτη καὶ σχεδὸν κλαυθυμνρίζων ὑπετενθόριζε:

—Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἤμαστε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ κουβεντιάζαμε.

Ἄλλος μὲ ξεγδαρμένα μούτρα καὶ σχισμένο ὑποκάμισο ἐμοιρολόγει καὶ ἔλεγε μόνος:

—Μὰ δὲν ξετρυπώνει κ' ἐδῶ κανέννας κλητῆρας, κανεὶς χωροφύλακας!

Καὶ ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο, κατὰ λάθος τοῦ τὰς εἶχον βρέξει στὰ γερὰ, ἔλεγε πρὸς ἕτερον, κρατῶν τὴν μέση καὶ ξύων τὰς πλάτας του.

—Εἰρῶ γὼ τί ἤθελαν αὐτοί; Μιὰ καταγγελία, νὰ μάθουν γινῶσι πῶς βροῦν ἄλλη φορὰ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ ἀναχώρησις ἐν βαθυτάτῳ σκότει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ.

Ἀπαστράπτει γυμνωθεῖσα σήμερον ἡ καλλιμόρμος Ἀκαδημία, καὶ ὁ στίλβων χρυσὸς αὐτῆς πλήττων, θαμβοὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Θεᾶ, κόρη τοῦ βαρυγδούπου Διὸς, Ἀθηνᾶ, ἀποθαυμάζω τὴν ἐπίχρυσον ἀλογόουρην σου, κράνος τὸ βαρὺ, καὶ πρὸ πάντων, τὸν ἐχέσαρκον ποδήρην σου χιτῶνα—τὸ κολλὰν φουστάνι σου· τὸ δὲ μακρὸν προτεταμένον δόρυ ὅπερ στίβαρχ' χειρὶ κραδαίνεις ὡς πρὸς προσβολήν, καὶ ἡ ὀφειοφόρος ἀπειλητικῶς ὑψομένη ἄσπις ἡ κατὰ χρυσος, σὲ παριστῶσιν εἰς τὰ ῥμᾶτια μου, θεᾶ, ὡς μακκαρὰ ἡ μακεδῶνα ἀποκρηάτικον.

Μὴ με, θεᾶ, πλήξης, ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀτασθαλίᾳ γλώσσης μου, οὐδὲ τὰς ὀφρὺς συσπάσης καὶ τῇ πτέρνῃ θυμῷ τύψης τὴν κολῶνά σου, διότι τόσον ὑψηλὰ οὐς' ἀναστηλωμένη, δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τίποτα, κί' ἀεροκοπανᾷς.

Χρυσοκόμη σὺ δὲ Ἀπολλὼν, μουσῶν ἡγέτα, κιθαρῶν ἀπάντων ὕψιστε, ἀρχιμουσικάνκτη τῆς φρουρᾶς, συμπαίκτηρα τῶν Μουσῶν, πλήξον τὰς χορδὰς τῆς τερψιθύμου λύρας σου, καὶ κήλησον τὰ ὠτὰ μου τὰ εἰθισμένα εἰς τὸν ἦχον τὸν γλυκὺν τῆς κείδης καὶ τοῦ ζουρνᾶ· ἀλλὰ, θεᾶ, συμμαζέψε καὶ λίγο τὴν χλαμύδα σου, ἐπειδὴ κατέστης ἀναιδέστατος καὶ σκάνδαλον τοῖς πᾶσι, εἰ δὲ μὴ, νέαν θὰ σκαρώσω σκαλοσὰ καὶ θ' ἀναβῶ ἀπάνω στὴ κολῶνά σου, νὰ σ' ἀλλάξω τὸν θεὸ, κί' ἄς ᾄδῃς καὶ θεός.

Καὶ σὺ Ἥφαιστε, σύζυγε τῆς καλλιμόρφου καὶ θαλάμων ἀνάσσης Ἀφροδίτης τῆς ζαμπαρούς, γύφτων βασιλεῦ, σὺ ὁ τοὺς κεραυνούς σφυρηλατῶν τοῦ ἀνακτοῦ Διὸς κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκεπάρνι ποῦ κρατεῖς ἀνορθωμένον πρὸ ἐτῶν, νὰ καταφέρῃς τέλος, καὶ σπάσῃς τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς, νὰ κάμω λίγο γούστο, ἡ καλλίτερα κατὰ βά κατὰ, ἵνα σπάσῃς τὰ κεφάλια μας, διότι, μὰ τὴν ἀδαμιαίαν σου γυμνότητα, τέτοια κεφάλια ποῦχομε, θέλουν ὅλα σπάσιμο.

Ὡ πτηνὰ δὲ σεῖς ἱερὰ, κουκκουβάγιας ροδαναῖς, αἱ τοσοῦτον ἐλαφρῶς καὶ ἐπιχαρίτως πτερυγίζουσιν, μὴ τὴν Ἀκαδημίαν μας ἀποθαυμάζοντα, μὲ κουτουλίσετε, διότι, μὰ τοὺς κυνηγοὺς τῶν εὐρυαγυῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς θηρεύοντας στρουθοὺς τε καὶ σπουργίτια, θὰ σὰς τινάξω χάμω μὲ μιὰ πέτρα μυτιρή.

Παληάνθρωπος.